

fórté rece, ba putem díce cu mare neplăcere din partea ardelenilor, mai vêrtos pentru că ântâiu, dênsul nu era de loc cunoscut in Ardeal, érá al doilea, pentru că se lăţise fama şi se şi credea in comun, că el ar fi fost sêrb de naţionalitate. Şi acéstă rea dispoziţiune a spiritelor, se şi vèdù indata la venirea lui in eparchiă, unde chiar şi in locul reşedinţei episcopesci, in Sibiiu, in loc de bună primire intimpinase rēcélă din tóte părţile.

Sub astfel de impregiurări sosì vicariul Şaguna in 21 August 1846 la Sibiiu, şi in 22 aceeaşi lună primì cârma eparchiei ardelene, incunosciînţându-se despre acésta intreg clerul şi poporul diecesan.

El află biserica ca-şi naţiunea incă tot in starea cea miseră de mai nainte: amorţite şi inţelenite de suferinţele seculari, lipsite de tóte drepturile politice. El mai nu avea unde să se adăpostéscă, unde să-şi plece capul, așa de săracă era episcopia nóstră de atunci!

Indată după sosire el se puse pe lucru, dând probele cele mai invederate despre intenţiunile salutari, de cari era insufleţit.

El ţinându-şi de sântă datorinţă, cum díce insuşi, ¹⁾ a stăruí, ca scaunul vacant episcopesc cât mai curênd să se reintregéscă, făcù in conţelegere cu consistoriul o representaţiune la regim in privinţa acésta, cerênd, ca alegerea de episcop să se facă tot in modul observat la alegerea episcopului Moga la anul 1810, suplinind astfel ceea ce, din nebăgare de sémă, neglese acelaşi consistoriu la timpul seu. Actul acesta e de insemnătate mare, pentru că canónele demândă, ca o eparchiă să nu remână mai mult ca trei luni in vacanţă, pre când eparchia nóstră ardeleană inaintea lui Moga 14 ani fusese fără episcop, in care timp firesce multe scăderi şi daune se intêmplară in sinul credincioşilor eparchiali, pre cari a le mai numera nu e locul aici. Atâta totuşi trebuie

¹⁾ Istoria bisericescă de episcopul Şaguna tom. II, pag. 203.